

ת"פ 29375/04/13 - מדינת ישראל נגד מוצטפא שמאסנה

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 29375-04-13 מדינת ישראל נ' שמאסנה(עציר)

לפני כב' השופט משה יועד הכהן
בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד חיים פס

המאשימה

נגד
מוצטפא שמאסנה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מאיה ז'ולסון-גלעדי

הנאשם

גזר דין

1. ביום 17.4.2013 הוגש כתב אישום בעניינו של הנאשם שלפני, מוצטפא שמאסנה (להלן: "**הנאשם**"). כתב האישום ייחס לנאשם ארבעה אישומים שונים. האישום הראשון, ייחס לנאשם עבירות של נשיאת נשק בלא ברשות על פי דין, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), החזקת נשק שלא ברשות על פי דין, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. האישום השני, ייחס לנאשם עבירת הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין. האישום השלישי, ייחס לנאשם עבירה של חבלה במזיד, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, והאישום הרביעי, ייחס לנאשם עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין ושתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. ביום 6.10.2013, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון (להלן: "**הסדר הטיעון**") לפיו, הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו (להלן: "**כתב האישום המתוקן**"), יורשע וישלח לשירות המבחן שיכין תסקיר בעניינו. זאת, כקבוע בחוק, מאחר והיה בן 21 בעת ביצוע העבירות. עוד נקבע בהסדר הטיעון כי הצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעניין העונש.

3. ביום 6.10.2013 הרשעתי את הנאשם על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר הטיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן, בשתי עבירות של החזקת נשק שלא ברשות על פי דין, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, היזק בזדון, לפי סעיף 452

לחוק העונשין, תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין ושתי עבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. על פי עובדות **האישום הראשון** בכתב האישום המתוקן, ביום 5.4.2013, עובר לשעה 23:30 או בסמוך לכך, החזיק הנאשם בצומת דרך חיזמא שבבית חנינה, אקדח חצי אוטומטי מסוג walteh, קליבר 7.65 מ"מ (להלן: "האקדח"), וזאת מבלי שיש לו רשות על פי דין להחזיק אקדח. כאשר הבחין הנאשם בשוטרים המתקרבים אליו, החל לברוח מהמקום. משנקרא על ידי השוטרים לעצור, המשיך הנאשם במנוסתו תוך שהוא משליך את האקדח בחורשה, כדי שהשוטרים לא ימצאו אותו, ונמלט מהמקום. עובר ליום 5.4.2013, החזיק הנאשם אקדח, מסוג שאינו ידוע למאשימה, וזאת מבלי שיש לו רשות על פי דין להחזיק אקדח.

5. על פי עובדות **החלק הכללי ביחס לאישומים השני והשלישי**, עובר לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם באישומים השני והשלישי, ביקש הנאשם להינשא לנדין אבו שאמי, בת למשפחת עבדו (להלן: "נדין", ו"משפחת עבדו", בהתאמה). לאחר שהדבר לא נסתייע בידו, ובעקבות כך, החל הנאשם לבצע את המעשים המפורטים באישומים השני והשלישי.

6. על פי עובדות **האישום השני**, ביום 30.3.2013, בשעה 04:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לתחנת דלק "פז" השייכת לאבו נאיל, בבית חנינה, ומילא בנזין במיכל ריק שנשא בידו. מיד לאחר מכן, הגיע בסמוך לבית משפחת עבדו בבית חנינה, שבר באמצעות אבן את השמשה האחורית של כלי רכב מסוג גולף ל"ז 18-323-57 (להלן: "רכב הגולף"), השייך לבני משפחת עבדו, חנה בסמוך לביתם, שפך בנזין לתוך רכב הגולף והצית אותו. כתוצאה מכך, נשרף רכב הגולף כליל.

7. על פי עובדות **האישום השלישי**, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בין החודשים ינואר למרץ 2013, הגיע הנאשם סמוך לבית משפחת עבדו, בבית חנינה, וניפץ את שמשות כלי רכב מסוג פורד קוניקט המצוי בבעלותם. כמו כן, ניקב את צמיגי כלי הרכב מסוג יונדאי אקסנט ושברולט, השייכים למשפחת עבדו ואשר חנו בסמוך לביתם.

8. על פי עובדות **האישום הרביעי**, ביום 8.4.2013, בעת שהיה הנאשם עצור בידי המשטרה ותחת השגחתו של השוטר יפים פריצרט (להלן: "השוטר יפים"), קם הנאשם ממקומו והחל לצעוד לכיוון הדלת, תוך שהוא אומר לשוטר יפים כי הוא יוצא לעשן. השוטר יפים הורה לנאשם לחזור לשבת במקומו. הנאשם החל להתווכח עם השוטר יפים והתיישב במקום אחר, חרף בקשתו של השוטר יפים, שישב במקום בו ישב קודם לכן. בשלב מסוים, תפס השוטר יפים את הנאשם בבגדיו והסביר לו כי אם לא יעשה כהוראתו, יאלץ להשתמש נגדו בכוח. אז, אחז הנאשם בידיו של השוטר יפים והחל להתנגד לאחיזתו. בהמשך, שרט את השוטר יפים ביד ימין ואמר לו: "אני תופס אותך בבית חנינה, תראה מה אני אעשה לך. תפרק את האזיקים ותראה מה אני עושה לך אם אתה גבר". למחרת, ביום 9.4.2013, במהלך חקירתו של הנאשם במשטרה, אמר לחוקר פלאח גואנמה, כי ברגע שישחררו ממעצרו בכוונתו

להרוג את משפחת עבדו אחד אחד וכן להרוג את נדון.

9. **תסקיר שירות המבחן** מיום 10.12.2013, סקר את חייו של הנאשם, רווק בן 21 הבן הרביעי למשפחה המונה זוג הורים ושישה ילדים בגילאים 16-27 שנים. אביו - מנהל בחברת בניה, בן 53. אימו - עקרת בית בת 45. הנאשם סיים 10 שנות לימוד, נשר מבית הספר בכיתה י"א, לדבריו, על רקע חוסר רצון ומוטיבציה להמשיך בלימודיו. טרם מעצרו, עבד הנאשם בניקיון בסופר מרקט במרכז הארץ, והתגורר בבית הוריו בשכונת בית חנינה. שירות המבחן תאר יחסים מורכבים בין הנאשם למשפחתו, חסכים רגשיים, התחברות לקבוצת שוליים בשל הצורך שלו להשתייך, תוך אימוץ דפוסי התנהגות בעייתיים.

10. אשר לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, צוין בתסקיר, כי הנאשם מודה באופן חלקי בביצוען ומתקשה לקחת אחריות עליהן. נטען, כי נטייתו למזער את מעשיו בלטה, ונראה כי הוא מתקשה לראות את השלכות התנהגותו וחומרם. לדבריו, הוא אינו זוכר את פרטי האירועים כיוון שהיה שיכור בעת ביצועם. יחד עם זאת, הנאשם הביע חרטה על מעורבותו בפלילים, את רצונו לשקם את חייו, לחזור למסלול חיים נורמטיבי ולתקן את שגיאות העבר. הנאשם הביע חוסר רצון להשתלב בתוכנית טיפולית סגורה, לצורך גמילה מאלכוהול וסמים. בסיומו של תסקיר, לא בא שירות המבחן בהמלצה בעניינו של הנאשם.

הטיעונים לעונש

11. בפתח מועד הטיעונים לעונש, ביום 1.1.2014, העיד מטעם ההגנה מר מוחמד שמאסנה, אביו של הנאשם. האב, מנהל עבודה בחברת בניה, העיד כי בניו כולם עובדים, אחד בעטרות, שני בשופרסל, שלישי עוזר אינסטלטור ובנותיו הלומדות באוניברסיטה ובבית ספר. האב העיד כי בנו התאהב בנדון והיא בו, אך הוריה, סירבו לשידוך וכך גם הם לטענתו, בתחילה. האב שב וטען כי הוא מצטער, כי בנו למד את הלקח שלא לחזור על דברים כמו שעשה. לטענתו, כעת בנו שקט ורגוע יותר. הוא שב וביקש סליחה ושלא להעניש את בנו יתר על המידה, על מנת שלא ייחשף וילמד דברים גרועים יותר בכלא.

טענות המאשימה

12. ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, הציג בטיעונו לעונש מתחם ראוי לטעמו, לכל אחד מארבעת האישומים בהם הודה הנאשם והורשע כפי שיפורט בהמשך, וביקש לצבור את העונשים באופן חלקי ולהטיל על הנאשם עונש של בין 5 ל- 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי משמעותי ופיצויים למשפחת המתלוננים. ב"כ הנאשם העיר, כי נוכח ריבוי האירועים, תבקש המאשימה לחפוף במידת מה את העונשים ואף הפנה לפסיקה התומכת בכך לטענתו. ב"כ המאשימה טען, כי הרקע למעשים והאירועים באישומים השונים, הסירוב לשידוך עם נדון, הוא זהה. לטענתו, הדבר מעיד על החומרה

במובן זה, שהנאשם לא מסתפק בנקמה חד-פעמית, אלא שב והמשיך במעשיו.

13. **אשר לאישום הראשון**, טען ב"כ המאשימה, כי המתחם הראוי ביחס לעבירות של החזקת נשק, הפרעה לשוטר ושיבוש מהלכי משפט, הוא בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל. כאשר העונש הראוי בתוך המתחם, הוא 20 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי משמעותי. לטענתו, העבירות אותן עבר הנאשם הן בעלות פוטנציאל לנזק גדול, ולא בכדי העמיד המחוקק בצידן עונשים של 7 ו-3 שנות מאסר. לטענתו, הערכים המוגנים שנפגעו, בין היתר בשל החזקת נשק שלא כדין, יש בהם פוטנציאל עצום של פגיעה בביטחון המדינה. בנוסף, הנאשם שיבש מהלכי חקירה ופגע במערכת אכיפת החוק. כאשר, מדינה שומרת חוק ונורמטיבית, מחויבת במתן הגנה מלא ולא מתפשר לאוכפי החוק בפעולותיה, בשמירה על ביטחון הציבור, ומתן כלים ואפשרויות לבצע חקירות. ב"כ המאשימה הוסיף, כי באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, קיימת נסיבה לחומרה, בכך שהנאשם בשני האירועים החזיק בכלי נשק. בנוסף, ברח מהשוטרים והשליך את האקדח, דבר המלמד על מסוכנות רבה. לטענתו, אי הבהירות באשר למניעים לפיהם החזיק הנאשם בנשק, בשילוב המעשים המתוארים באישומים השני והשלישי, ממחישים פוטנציאל סכנה גבוה לאלו עימם הסתכסך הנאשם. בנוסף, הציג מספר פסקי דין המלמדים לטענתו על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים. אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם טען ב"כ המאשימה, כי מחד, הנאשם צעיר כבן 21 בעת ביצוע העבירות, ללא עבר פלילי, שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן ולא ניהל הוכחות, וכל אלו יזקפו לזכותו. מאידך, העובדה שהנאשם נהג בדרך עבריינית, ברצף של אירועים, הרשעתו בתיק זה מאיינת במידה לא פחותה את הטענה כי מדובר בעבירה ראשונה, ומפחיתה את המשקל שניתן לתת להיעדר הרשעות פליליות. ב"כ המאשימה הוסיף, כי מתסקיר שירות המבחן, שלא בא בהמלצה בעניינו של הנאשם, עולה כי הנאשם לא לקח אחריות על ביצוע העבירות, נטה להחצין את מעשיו האימפולסיביים ולא הביע רצון להשתלב בשום הליך טיפולי, אף שהודה כי צרך סמים ואלכוהול. הוא הוסיף, לאור עדות אביו, ניתן להתרשם כי הנאשם גדל בסביבה או בנסיבות חיים קשות. בנוגע לשיקולי ההרתעה הציבורית והפרטית, טען ב"כ המאשימה כי יש להטיל עונש מרתיע על הנאשם.

14. **אשר לאישום השני**, טען ב"כ המאשימה, כי המתחם הראוי ביחס לעבירת ההצתה במזיד, הוא בין 30 ל- 54 חודשי מאסר בפועל והעונש שראוי להטיל על הנאשם, הוא 38 חודשי מאסר, מאסר על תנאי ופיצויים למשפחת המתלוננים. זאת לטענתו, לאור חומרת העבירה, הנובעת מפוטנציאל הנזק האדיר, העלול להיגרם מביצוע העבירה לביטחון הציבור ורכושו, המחייב אכיפה יעילה ומרתיעה. בנוסף טען, כי העובדה שהעונש הקבוע בחוק בגינה הוא 15 שנות מאסר, מלמד אף הוא על חומרתה. עוד טען, כי הנזק שנגרם בפועל הוא נזק לרכוש, אולם הנזק שעלול היה להיגרם הוא גם בפגיעות בגוף. בנוסף, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הן על רקע הסכסוך האישי כאמור, בשל סירוב משפחת עבדו להשיא את בתם לנאשם, ומתוך מסע נקמה של הנאשם נגדם. ב"כ המאשימה ציין, כי לא הוגשה הצהרת נפגע עבירה. לטענתו, בית המשפט העליון נתן דעתו באשר למדיניות הענישה הנהוגה לעבירות "הצתה" ללא נסיבות אישיות ומיוחדות, וכי המתחם הראוי צריך להיות גדול מהמתחם שהציע בית משפט זה, והוא בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל.

15. **אשר לאישום השלישי**, בעבירה של היזק בזדון, טען ב"כ המאשימה כי, המתחם הראוי הוא בין 3 ל-9 חודשי מאסר בפועל, כאשר העונש שיש להטיל על הנאשם לטענתו, הוא 5 חודשי מאסר בפועל. הנאשם ניפץ במספר מועדים שמשות רכביהם של המתלוננים ואף ניקב את צמיגיהם. המדובר במסכת של התנכלויות, לרבות ההצתה, ולא אירוע יחיד. הפגיעה היא באינטרס הציבורי של שמירה על רכוש הציבור.

16. **אשר לאישום הרביעי**, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם בין חודש ל-8 חודשי מאסר בפועל לעבירות של תקיפת שוטר. לטענתו, במקרים חריגים ניתן לעתור למאסר שירוצה בעבודות שירות. לגבי עבירות האיומים לטענתו, המתחם הראוי נע בין 4 ל-12 חודשי מאסר בפועל. הוא העיר, כי לגבי עבירות איומים במדרג הנמוך, המתחם הראוי הוא בין עונש של של"צ או מאסר על תנאי, למאסר בפועל קצר, אולם לא בכך מדובר בענייננו. לטענתו, הנאשם פגע במעשיו בערכים של שמירה על תפקוד תקין של מערכות אכיפת החוק, ושלומו של עובדי הציבור והאזרחים. התנהלותו האלימה והאימפולסיבית בתוך תחנת המשטרה, בעוד הוא עצור, מעידה על תעוזתו הרבה וחוסר שליטתו בכעסיו, כפי שעלה גם בתסקיר שירות המבחן. בנוסף, הנאשם איים בשתי פעמים שונות, בפני שוטרים, כי ירצח את משפחת המתלוננים וביתם.

17. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי בעניינו של הנאשם, אף כפי שהובע בתסקיר שירות המבחן, אין מקום לחרוג מהמתחמים בשל שיקולי שיקום הן בהווה והן לעתיד.

טענות ההגנה

18. ב"כ הנאשם, עו"ד ז'ולסון-גלעדי, ביקשה להסתפק בתקופת המעצר של הנאשם. היא פתחה והעירה כי לגבי תיקון 113 לחוק העונשין, כוונת המחוקק הייתה רציונליזציה של דיני העונשין והליכי הענישה, כך שיתר הנמקה תביא ליתר אחידות. בנוסף, ברמה הנורמטיבית לטענתה, הנימוק והפירוט בגזר הדין, מתווים קבלת החלטה רציונאלית.

19. ב"כ הנאשם טענה, כי אין ספק שמדובר במסכת עבירות חמורה, אולם לא מדובר בדברים מנותקים ובאדם שהוא עבריין, אלא בילד בן 21, שכפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, קיימת בעניינו בעיה של בשלות וילדותיות וכן של שליטה בכעסים. אשר למשפחת הנאשם, טענה, כי מדובר במשפחה שחפצה לעשות הכל ברמה הנורמטיבית, שילדיה עובדים ואף לומדים באוניברסיטה. בהקשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם טענה, כי מכתב האישום עולה כי הרקע למסכת האירועים, הוא רקע אישי, אהבה נכזבת וקשר נכזב, שהובילו למשבר רגשי עד ל"איבוד הראש". הנאשם עבד והוא ללא עבר פלילי, התאהב בבחורה גדולה ממנו, גרושה ואם לשניים. משפחתו של הנאשם התנגדה לקשר תחילה ולבחורה אף היה ניסיון אובדני, כך ששני הצדדים חוו צער לטענתה.

20. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי אין מחלוקת שהדברים יכלו היו להוביל לדברים מסוכנים יותר, אולם כאן לא הייתה כוונה של הנאשם לפגוע בגוף או בנפש, אף שהיו לו מספר הזדמנויות לכך ואף שאין מחלוקת שגם פגיעה ברכוש לצורך פריקת התסכול, זה דבר רע. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה בנושא של נשיאת נשק, וציינה כי קיימת הבחנה בין נשק סתם, לנשק שמשמש משפחות או ארגוני פשיעה, ובמקרה זה, לא קיימת אינדיקציה מהו המקרה. עם זאת לטענתה, יש לזכור כי לנאשם אין עבר פלילי או רקע ביטחוני, וכן אין אינדיקציה לכך שביקש לפגוע באנשים, וייתכן שהנשק אף עשוי היה לשמש להגנה עצמית, כיוון שהוא עצמו איום.

21. ב"כ הנאשם טענה כי כיום, בפסיקת בתי משפט השלום, במקרים נדירים ניתן לקבל עבודות שירות והפסיקה מלמדת על רף ענישה של בין 6 ל- 10 חודשי מאסר. עוד לטענתה, ניתן בהקשר של שני אירועי החזקת הנשק, לראות כמסכת אחת, כשלטענתה הטווח הראוי נע בין מספר חודשים לשנת מאסר, כשנסיבות הנאשם שלה לטענתה, הן ברף האמצעי.

22. לגבי עבירת ההצתה טענה, כי אכן חלה החמרה בשנים האחרונות בענישה, אולם קיימת פסיקה כפי שהציגה, של ענישה בת 14 ו- 15 חודשי מאסר בפועל. אשר להיזק בזדון טענה ב"כ הנאשם, כי יש לראות בעבירה כחלק מאותה מסכת, ולא בנפרד.

23. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי אכן לא מדובר בתיק שהעונש הראוי לו הוא עבודות שירות, אולם ביקשה לזקוף לזכות הנאשם את דברי אביו, ואת העולה מתסקיר שירות המבחן כי הנאשם קיבל אחריות מלאה והביע חרטה. בנוסף, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי יקר מבית המשפט וכן חסך מזמנם של העדים, ומעגמת הנפש של הבחורה ומשפחתה.

24. ב"כ הנאשם טענה, כי בניגוד למה שטען ב"כ המאשימה בהקשר לאפיקי השיקום, מדובר בבחור צעיר ולכן בית המשפט בבואו לגזור מאסר ראשון, תמיד צריך להסתכל על אפיקי שיקום וחזרה לחיים נורמטיביים, למשפחתו ולעבודתו. זאת, על אף שלא קיימת אינדיקציה מהחומר שהעביר שירות המבחן לכך. בנוסף ציינה, כי לא היו אירועים נוספים בין המשפחות.

25. הנאשם בדברו האחרון, העיד: "**אני מביע חרטה ואני מצטער על כל מה שעשיתי. זאת האמת לאמיתה. תודה.**"

דין והכרעה

26. הנאשם שבפני, הורשע לאחר הודאתו בארבעה אישומים, במסגרת הסדר טיעון. בבואי לבחון את האישומים והאירועים בהם, בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק העונשין, הגעתי לכלל מסקנה כי על אף המניע הזהה שהוביל לכלל האירועים, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד, בתוכו את

העונש הראוי ולבסוף, אדון האם ראוי לצבור או לחפוף את העונשים.

האירוע הראשון

27. במסגרת האירוע הראשון, הורשע הנאשם בשתי עבירות של החזקת נשק שלא ברשות על פי דין, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. אבחן כעת, מהו מתחום העונש ההולם לאירוע זה.

28. הערכים החברתיים המוגנים באירוע זה, הם הערך של הגנה על רכשו וחיו של הציבור, הגנה על תחושת הביטחון של הציבור, שמירה על הסדר הציבורי וכן קבלת מרות החוק ואנשי החוק. באירוע זה, קיימת סכנה ופגיעה ממשית בתחושת ביטחון הציבור, עת הנאשם החזיק בנשק ויותר מפעם אחת, מבלי שיש לו רישיון לכך. בנוסף, בעצם בריחתו מהשוטרים והשלכת הנשק, יש פגיעה ממשית בקבלת מרות החוק ואנשי החוק, ואף זלזול בהם.

29. מדיניות הענישה הנהוגה במקרים מעין אלו, משלבת את העונש המירבי בחוק ואת רמת הענישה הנהוגת באירועים דומים. כידוע, העונש המירבי הקבוע בחוק העונשין לעבירה של החזקת נשק הוא 7 שנות מאסר. בענייננו שתי עבירות של החזקת נשק. בנוסף, העונש המירבי הקבוע בחוק העונשין לעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו הוא מאסר של עד 3 שנים, ולא פחות משבועיים ימים. העונש המירבי בחוק העונשין לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, הוא 3 שנות מאסר. הפסיקה שהציגו הצדדים בטיעונים לעונש, במקרים דומים, אך לא זהים, הצביעה על רף ענישה שבין 8 חודשי מאסר, במקרים הקלים של עבירה יחידה של החזקת נשק, ועד 24 חודשי מאסר בעבירה של החזקת נשק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

30. עתה אעבור לבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הרלוונטיות לענייננו, המשפיעות על קביעת המתחם והמפורטות בסעיף 40ט (א) לחוק העונשין.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עשוי היה להיות גדול ומשמעותי, במידה והנאשם היה עושה שימוש בנשק בו החזיק. אין ספק, כי הפוטנציאל הטמון בהחזקת נשק באופן שאינו חוקי, כשלא קיימת הסמכה מקצועית הוא גבוה, ולכן הדבר מגביר את חומרת מעשה העבירה ואשמו של הנאשם. עם זאת, **הנזק שנגרם בפועל** מביצוע העבירות, הוא קטן. המדובר בהחזקה בלבד של שני כלי נשק בהזדמנויות שונות, אך ללא כל שימוש בהם, ויש בכך להשפיע לקולא במעט, על אשמו של הנאשם ועל חומרת העבירה. בנוסף, **המניע והסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, הם תולדה של סכסוך על רקע אישי עם משפחת הבחורה בה התאהב הנאשם, ולאור סירובה לתמוך בקשר הזוגי בין השניים. ב"כ הנאשם ביקשה כי הדבר ייזקף לזכותו, לאור הקושי הרגשי שחווה בעקבות האהבה הנכזבת. נראה לי כי נכון יהיה לקבל במידה מעטה, את הנימוק ככזה המפחית ממידת אשמו ומחומרת העבירות, לאור התסכול הרב בו היה שרוי הנאשם בשל המשבר האישי,

31. שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערך המוגן ומידת הפגיעה בו וכן מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותי לכלל מסקנה, כי המתחם הראוי לאירוע הראשון, נע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

32. אשר לשיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם, בהתאם לסעיפים 40ד ו- 40ה לחוק העונשין, לא מצאתי כי יש באלו בענייננו, לחרוג ממתחם העונש ההולם. לא לקולא, משיקולי שיקום, ולא לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור. אעיר, כי לא קיבלתי את טענת ב"כ הנאשם, כי גילו של הנאשם יבוא בגדר שיקולי השיקום. לטעמי, גם כוונת המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, לא הייתה כזו. אכן, קיים משקל שיש לתת לגילו הצעיר של הנאשם, אך ביטוי זה יבוא לידי ביטוי, לא בחריגה מטעמי שיקום, אלא בשקילת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שהן באות לידי ביטוי בסעיף 40א(1) לחוק העונשין: "**הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו**". החשיבות הרבה למיקום בו יישקל לזכותו גילו של הנאשם, היא משמעותית מאחר והיא קובעת האם משקל זה יבוא לידי ביטוי במסגרת המתחם, או מחוצה לו.

33. עתה אעבור לקביעת העונש הספציפי לנאשם בתוך המתחם, שכידוע, ייקבע תוך שקלול נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נסיבות נוספות אם קיימות ושיקולי הרתעה. אבחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, להלן:

34. **אשר לפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו**, אין ספק כי עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, כשהנאשם חשוף לסביבה העבריינית שבין כותלי בית הסוהר, יפגע באופן ממשי בנאשם. זאת בפרט, בשים לב לכך שהנאשם הינו צעיר ימים, יליד 1992, וביצע את העבירות בהיותו כבן 21.

כב' השופט ס' ג'ובראן נתן דעתו לסוגיית "הבגירים צעירים", בכך שיש להתייחס לנאשם בהתאם לקבוצת גילו, בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.6.2013):

"כמוזכר לעיל, אחד מהשיקולים המרכזיים בענישת קטינים היא ההשפעה ההרסנית הפוטנציאלית עליהם כתוצאה ממאסר מאחורי סורג ובריח... בהקשר זה, יש לראות שיקול זה ככרוך ובלתי נפרד משיקולי ההתפתחות וההתבגרות. זאת, מאחר שהקושי הכרוך בנשיאת מאסר נובע בעיקר מן המאפיינים ההתפתחותיים והקוגניטיביים של קטינים. במילים אחרות, קווי השקה הרבים בין מאפיינים של קטינים לאלה של ה"בגירים צעירים", הם המובילים למסקנה שיש לבחון את השפעת המאסר על נאשמים שהם "בגירים צעירים", תוך התחשבות בגילם. בהמשך לכך, מחקרים רבים הראו כי הנזק הפסיכולוגי שגורם עונש מאסר בפועל על בגירים צעירים חמור מהשפעתו על בגירים מעל לגיל 25, ודומה בהרבה להשפעתו על קטינים".
ראו גם ע"פ 8480/12 בלצאו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.1.2013).

35. אשר **לנטילת אחריות על מעשיו**, הנאשם הודה באופן חלקי בביצוען של העבירות, התקשה לקחת אחריות עליהן ואף נטה למזער אותן. בנוסף טען, כי אינו זוכר את כל פרטי האירועים, מהנימוק שהיה שיכור בעת ביצוען. עם זאת, הנאשם הביע חרטה על מעורבותו בפלילים, וכן את רצונו לחזור למסלול חיים נורמטיבי. לכן לטעמי, נסיבה זו לא תיזקף לזכותו. עם זאת, הנאשם שיתף **פעולה עם רשויות האכיפה והחוק**, הודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון ואף חסך זמן שיפוטי יקר לבית המשפט, ועובדה זו תיזקף לזכותו. נסיבה נוספת שתיזקף לזכות הנאשם, אף כי במידה מועטה, היא העובדה שהנאשם נעדר **עבר פלילי**, וזאת לאור העובדה שארבעת האירועים השונים בהם הודה הנאשם בתיק זה, מפחיתים מהמשמעות הנודעת להעדר עבר פלילי, בעוד הם לכשעצמם, מספר אירועים עבריינים נפרדים.

36. שיקולי ההרתעה, כפי שהם מפורטים בסעיפים 140 ו-140 לחוק העונשין, נלקחים בחשבון אך ורק במסגרת המתחם, ולא בחריגה ממנו. אין מחלוקת, כי בעבירות המיוחסות לנאשם, יש לתת משקל להרתעת הרבים מפני הישנות עבירות דומות. בנוסף, יש לתת משקל משמעותי רב להרתעה האישית של הנאשם, דווקא לאור העובדה שהרקע לכלל העבירות הוא המניע האישי. מאחר והמניע האישי אינו נעלם מן העולם, שהרי הנאשם בסופו של יום לא זכה להתאחד בזוגיות עם אהובתו, מצריכה הרתעה אישית שתמנע מהנאשם לשוב ולעבור עבירות בשם אותו מניע.

37. לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראוי במקרה זה לאירוע הראשון, הכולל שתי עבירות הוא לטעמי, מאסר בפועל של 14 חודשים.

האירוע השני

38. במסגרת האירוע השני, הורשע הנאשם בעבירה של הצתה. אבחן להלן מהו מתחם העונש ההולם לאירוע זה.

39. הערך החברתי המוגן באירוע השני, הוא הערך של הגנה על הקניין, זכות חשובה המוגנת אף בחוק יסוד. הפגיעה בערך זה, היא פגיעה קשה. הנאשם הצית את רכב הגולף, אשר נשרף כליל, והתוצאה הייתה פגיעה טוטאלית בקניין.

על הערך החברתי המוגן, בכל הנוגע לעבירות ההצתה, חזר ועמד בית המשפט העליון רק לאחרונה בע"פ 3116/13 קבלאן נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.10.2013), בקבעו כי מדובר בעבירה:

"שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו" (ראו: ע"פ 2599/07 קריין נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (30.4.2007)). על עבירה זו נאמר: " ... ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל [פורסם

בנבו] (18.3.2007)). לפיכך, עבירת ההצתה מחייבת בדרך כלל השתתפות עונש מאסר בפועל ובהתאם קבע המחוקק לצידה עונש חמור (ראו: ע"פ 9299/09 קסקס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה י' (19.9.2010); ע"פ 7045/12 אלטנאי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (13.3.2013)). "...

40. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הצתה, כפי שהיא באה לידי ביטוי בפסיקה וכפי שצינו זאת גם הצדדים, היא מדיניות מחמירה יחסית בשנים האחרונות. כאשר העונש המירבי הקבוע בחוק העונשין לעבירה זו, עומד על 15 שנות מאסר בפועל. בהקשר זה ראוי להזכיר את ע"פ 7887/12 שאול נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.4.2013) (להלן: "פרשת שאול") שהגיש ב"כ המאשימה, שם העיר כב' המשנה לנשיא מ' נאור, כי מתחם הענישה ההולם שנקבע בבית משפט קמא, בין שנתיים ל-4 שנות מאסר בפועל, לעבירת הצתה במקרים "רגילים" בהם הנאשם אינו סובל מבעיה נפשית, צריך להיות גבוה יותר. עם זאת, אפנה גם לע"פ 6204/13 סופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 28.1.2014) שניתן לא מזמן על ידי כב' השופט ס' ג'ובראן, שאבחן את פרשת שאול ובעניינו של המערער באותו פסק דין, קבע לגבי מתחם הענישה ההולם של עבירת ההצתה כפי שקבע בית המשפט המחוזי (בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל):

"גם את טענתו של המערער כי מתחם הענישה חמור בנסיבות מעשה העבירה, אין לקבל. לטענתו, בית המשפט המחוזי לא התחשב בנסיבות העבירה בעת שבנה את מתחם הענישה. לא כך הדבר. בית המשפט המחוזי עמד על המניע למעשה העבירה, וכן על תוצאותיה (בעמ' 29, שורות 12-17 לגזר הדין). בנוסף, ניתח בית המשפט באופן מקיף את הפסיקה עליה הסתמך לעניין הענישה הנוהגת, כך שניתן להבחין מדוע נגזרו העונשים במקרים השונים, ובאילו נסיבות. באשר לע"פ 9427/11 מדינת ישראל נ' אנידג'ר [פורסם בנבו] (16.2.2012), אשר המערער טען לגביו כי הוא קובע רף ענישה נמוך יותר, מצאתי לציין כי נסיבותיהם האישיות של המשיבים שם היו שונות משל המערער בעניינו - עברם הפלילי היה נקי, הם היו צעירים ממנו והמלצות שירות המבחן לגביהם היו חיוביות מאוד. מכאן, שלטעמי, מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי בנסיבות העבירה לפנינו - הולם הוא. כן אין בידי לקבל את טענת המשיבה כי המתחם שנקבע נוטה לקולה. אמנם, בע"פ 7887/12 שאול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.4.2013) (להלן: עניין שאול), שהציגה המשיבה בדיון לפנינו, נקבע מתחם חמור יותר, ובית משפט זה סבר כי המתחם "מתאים ואולי אף נוטה לקולא" (שם, בפסקה 8 לפסק דינה של המשנה לנשיא מ' נאור). אלא שעניין שאול עסק בנסיבות חמורות יותר. המעשים שם נעשו במסגרת סכסוך מתמשך, וההצתה גרמה לנזקים משמעותיים. נוכח תיקון 113 לחוק העונשין, והדגש בו על נסיבות מעשה העבירה, לא ראיתי לנכון ללמוד מעניין שאול לעניינו (וראו לעניין זה: ע"פ 1127/13 גברזגיי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 25 לפסק

דיני, והאסמכתאות שם (15.1.2014)).

ראו גם גזר הדין שנתתי בת"פ 52691-02-13 **מדינת ישראל נ' יוסף** (פורסם בנוב, 10.11.2013).

41. את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרלוונטיות לענייננו ומשפיעות על קביעת המתחם, אפרט להלן:

התכנון שקדם לביצוע העבירה, ההגעה של הנאשם לתחנת הדלק, מילוי בנזין במיכל ריק, הגעה לבית משפחת עבדו, ניפוץ שמשת רכב הגולף ורק אז שפיכת הבנזין והצתת הרכב, כל אלו ייזקפו לחובת הנאשם, שבכל רגע נתון יכול היה להתחרט, אולם המשך בכוונתו ההתחלתית להצית דבר לא לו.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, כמובן יכול היה להיות חמור **מהנזק שנגרם בפועל**, שהוא בעצמו חמור. רכב הגולף נשרף כליל, ובכך נגרם נזק משמעותי וטוטאלי לרכוש. אולם כידוע, תמיד ניתן לדעת היכן תתחיל ההצתה, אך אין לדעת במה תסתיים. במקרה זה, אין ספק כי יכולה הייתה להיות גם פגיעה בגוף ובנפש, וכל אלו מגבירים את חומרת המעשה ואת אשמו של הנאשם. אשר **לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שפרטתי לעיל, גם כאן, מניע אישי הנובע מסירוב משפחת עבדו להכיר בקשר בין הנאשם לביתם, מפחיתים במידה מעטה מחומרת המעשה ואשמו של הנאשם.

42. שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערך המוגן, מידת הפגיעה בו וכן מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש הראוי לאירוע השני, נע בין 10 ל- 32 חודשי מאסר בפועל.

43. לא מצאתי במסגרת האירוע השני, שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם. הן לקולא, משיקולי שיקום, והן לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור.

44. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, זהות במקרה זה לאלו שפורטו בפסקאות 34 ו- 35 לעיל. כך גם שיקולי ההרתעה, כפי שפרטתי בפסקה 36 לעיל.

45. לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראוי לנאשם במקרה זה לאירוע השני, הוא מאסר בפועל של 10 חודשים.

האירוע השלישי

46. במסגרת האירוע השלישי, הורשע הנאשם בעבירה של היזק בזדון. אבחן להלן מהו מתחם העונש ההולם לאירוע זה.

47. גם כאן, באירוע השלישי, הערך החברתי המוגן הוא הערך של הגנה על הקניין, זכות חשובה המוגנת אף בחוק יסוד. הנאשם ניפץ את שמשותיהם של מספר כלי רכב ואף ניקב את צמיגיהם והזיק בכך לקניינם של משפחת המתלוננים. הפגיעה בערך ממשית, אולם פחותה ממקרה של נזק טוטאלי, כמו זה שנגרם באירוע השני.

48. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של היזק בזדון, אינה מלמדת על ענישה מחמירה. העונש המירבי הקבוע בחוק העונשין לעבירה זו, עומד על 3 שנות מאסר בפועל.

49. את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרלוונטיות לענייננו והמשפיעות על קביעת המתחם, אפרט להלן:

ההגעה של הנאשם סמוך לבית משפחת עבדו, לשם ניפוץ שמשות רכב הפורד וניקוב צמיגי רכב היונדאי והשברולט וכן, שימוש בכלי כלשהו לניקוב הצמיגים, שהובא מראש על ידו לביצוע המעשים, מלמדים בהכרח על **תכנון מוקדם**, והדבר ייזקף לחובתו. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**, ניפוץ השמשות וניקוב הצמיגים, חייב כך נראה, תיקון הצמיגים או החלפתם וכן החלפת השמשות, והדבר ייזקף לחובת הנאשם. אשר **לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שפרטתי לעיל, גם כאן, מניע אישי הנובע מסירוב משפחת עבדו להכיר בקשר בין הנאשם לביתם, מפחיתים במידה מעטה מחומרת המעשה ואשמו של הנאשם.

50. שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערך המוגן והפגיעה בו לאור מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותי לכלל מסקנה, כי המתחם הראוי לאירוע השני נע בין מאסר על תנאי ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

51. לא מצאתי במסגרת האירוע השלישי, שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם. הן לקולא, משיקולי שיקום, והן לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור.

52. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, זהות במקרה זה, לאלו שפורטו בפסקאות 34 ו- 35 לעיל. כך גם שיקולי ההרתעה, כפי שפרטתי בפסקה 36 לעיל.

53. לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראוי לנאשם במקרה זה לאירוע השלישי, הוא מאסר בפועל של 3 חודשים.

האירוע הרביעי

54. במסגרת האירוע הרביעי, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר ושתי עבירות של איומים. אבחן להלן מהו מתחם העונש ההולם לאירוע זה.

עמוד 12

55. הערכים החברתיים המוגנים באירוע זה, הם הערך של שמירה על חירותו, חייו ושלומו גופו של אדם, בכלל, וכאשר מדובר בפגיעה בכוחות הביטחון, האמונים על שמירת הסדר והביטחון הציבורי, בפרט. בנוסף, לערך של קבלת מרות החוק, ולערך של הגנה על האוטונומיה של האדם וזכותו לפרטיות. הפגיעה בערכים אלו על ידי הנאשם, בכך שתקף את השוטר יפים, ואיים על משפחת עבדו פעמיים, בפני שוטר, מלמדת על חומרת המעשים ועל הזלזול של הנאשם באנשי החוק ובתפקידם. על הפגיעה באנשי החוק עמד כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 1922/11 **רחמימוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.3.2011):

"...חשוב להדגיש כי המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר המעידות על זלזול חמור בשלטון החוק. אל מול אלימות שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה מאחורי סורג ובריח. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (14.6.2007)). ויפים לעניינו דברים שנאמרו ברע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.2006)".

56. מדיניות הענישה הנהוגה מלמדת על ענישה מחמירה, בכל הנוגע לתקיפת שוטר ואנשי חוק. העונש הקבוע בחוק העונשין לעבירה של תקיפת שוטר, עומד על עד 3 שנות מאסר בפועל, ולא פחות מחודש, דבר המלמד על חומרת העבירה בעיני המחוקק. העונש המירבי הקבוע בחוק לעבירת האיומים, הוא 3 שנות מאסר, ובמקרה זה, מדובר בשתי עבירות של איומים.

57. את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרלוונטיות לעניינו ומשפיעות על קביעת המתחם, אפרט להלן:

הנזק שנגרם בפועל, הוא פגיעה של השוטר יפים שנשרט. בנוסף, פגיעה ממשית באוטונומיה של משפחת עבדו, שנוסף לפגיעה בקניינם, באירועים הנוספים, הם עדיין בחזקת מאוימים. דבר זה, ייזקף לחובת הנאשם. אשר **לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שפרטתי לעיל, גם כאן, מניע אישי הנובע מסירוב משפחת עבדו להכיר בקשר בין הנאשם לביתם, מפחיתים במידה מעטה מחומרת המעשה ואשמו של הנאשם.

58. שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערך המוגן והפגיעה בו לאור מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש הראוי לאירוע הרביעי, נע בין 8 ל- 16 חודשי מאסר.

59. לא מצאתי במסגרת האירוע הרביעי, שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם. הן לקולא, משיקולי שיקום, והן לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור.
60. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, זהות במקרה זה, לאלו שפורטו בפסקאות 34 ו- 35 לעיל. כך גם שיקולי ההרתעה, כפי שפרטתי בפסקה 36 לעיל.
61. לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראוי לנאשם במקרה זה לאירוע הרביעי, הוא מאסר בפועל של 3 חודשים.

סוף דבר,

62. כמצוות המחוקק, במידה ובית המשפט גוזר עונש נפרד לכל אירוע, עליו לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם, בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין. מאחר והאירועים כולם, הם תולדה של מניע אחד, נקמה במשפחת עבדו, אשר סירבה לנישואי הנאשם לנדין, יש לטעמי צורך לחפוף באופן חלקי את העונשים שגזרתי בכל אירוע. טעם נוסף לכך, הינו היות הנאשם בגיר צעיר, שהוא נעדר עבר פלילי עד לאירועים אלה וכן בשל הרצון לאפשר לו אופק שיקומי לאחר שחרורו מן המאסר. לפיכך אני מורה, שהעונשים בגין האירוע הראשון והשני יצטברו זה לזה במלואם, ואילו העונשים בגין האירועים השלישי והרביעי, יצטברו זה לזה וירוצו חלקם בחופף וחלקם במצטבר, לעונש המצרפי שנגזר בגין שני האירועים הראשונים. אשר על כן, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 26 חודשי מאסר בפועל, בקיזוז ימי מעצרו, החל מיום 8.4.2013.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת אלימות מסוג פשע או עוון.

ג. בנוסף, אני מטיל עליו פיצוי על סך 20,000 ש"ח לבעלי רכב הגולף, מהאירוע השני, שישולמו ב-15 תשלומים שווים החל מיום ה-1.4.2014. בנוסף, אני מטיל פיצוי על סך 1,000 ₪ לבעלי רכב הפורד קונקט וכן 500 ₪ לבעלי רכב היונדאי אקסנט וכן 500 ₪ לבעלי רכב השברולט, שישולמו לא יאוחר מיום 1.4.2014.

ד. רשויות שב"ס מתבקשות לשקול, בהתאם לנהלים, את שילובו של הנאשם במסגרות שיקום בין כותלי הכלא.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

עמוד 14

ניתן היום, ה' באדר א' תשע"ד, 5 בפברואר 2014, בנוכחות הצדדים.